

HET VERLANGEN

„Prachtig,” had hij snel geantwoord. Maar hij had zich benauwd gevoeld toen Dr Van Leeuwen op z'n dooie gemak de kamer bekeek. Hij had hem willen vragen er uit te gaan, maar was er oogenblikkelijk beschaamd over geweest.

Het was, of er iets veranderd was in die paar uur. Het woord „zoon” hinderde hem onmatig. Er lag iets in van een giftige bekoring. Freek zou hem vragen het niet meer te doen. Want hij was zijn zoon niet, wilde het ook niet zijn.

Het was of de ander voelde wat in den knaap omging, want hij zei, de kamer verlatend: „We gaan ons eerst wat oprisschen en dan er uit, het strand maar eens langs, eens poolshoogte nemen.”

Freek moest er, eenmaal alleen, om lachen. Wat viel er nou op te frisschen? Van dat eindje in den trein werd je niet bepaald smerig. Als het nu maar niet te lang duurde, want dat was zonde van den tijd. Hij zou toch naar even zijn handen wasschen, ze waren kleverig van het zweet. Freek kende de kleine, geraffineerde genoegens van den modainen mensch niet. Daarom wist hij, toen hij zijn handen gewasschen had, niet wat verder te doen. Hij stond eenige oogenblikken roerloos voor het geopende raam en tuurde naar de zee. In de andere kamer hoorde hij geloop. Het verschuiven en verzetten van voorwerpen, zachtjes fluiten. Eensklaps schoot hem te binnen, dat hij zijn koffer wel eens kon gaan uitpakken. Maar ook daarmee was hij spoedig klaar. In de portefeuille in zijn binnenzak zat het biljetje van tien gulden. Het was bestemd voor bijzondere gevallen. Toen zijn moeder het hem gaf had zij hem ernstig en vermoeid aangekeken zoodat Freek besloten had er geen cent van uit te geven. Al zou hij het opmaken, ze zou er niets van zeggen. Hij herinnerde zich ook, dat hij eenige briefkaarten bij zich had. Hij had haar beloofd even te berichten of ze goed aangekomen waren. Op een stoel zittend, zijn portefeuille als onderlegger, er stond wel een tafeltje, maar het lokte hem niet aan, deed hem te weinig denken aan de tafel thuis, leek koud en vijandig, dacht hij er over na, wat hij zou schrijven. „Lieve moeder? Nee, dat ging niet op een briefkaart. „Moeder, even deel ik u mee, dat we goed aangekomen zijn. Prettige reis, prachtig weer. We logeeren in een mooi hotel aan zee. Schitterend gewoon. We gaan nu direct een wandeling maken langs het strand. Nu dag moeder. Ik schrijf wel weer eens. Freek.”

In de kamer naast zich hoorde hij heen en weer loopen, gestommel en het zachte gefluit van steeds dezelfde melodie. Vreemd was dat alles plotseling. Zooals hij hier nu zat. Als hij er over wilde gaan nadenken, was het niet, of iets in hem zich er tegen verzette. Hij stond op, ging weer naar het raam. Doelloos en zonder gedachten staaarde hij naar buiten.

Het duurde lang. In hem ontstond een gevoel van wrevel, maar ook van spot. Het was hem onbegrijpelijk wat een mensch allemaal te doen had om zich even op te frisschen. Drie kwartier duurde het. In die tijd had hij meerdere malen op het punt gestaan om te zeggen: „Ik ben al lang klaar, ik ga maar vast naar buiten.” Maar het hotel, de gangen, al het nieuwe, de hall met den portier weerhielden hem. Zoo wond hij zich op. Totdat uit de andere kamer weerklonk: „Klaar, kom je?” „Ja.” antwoordde hij, blij dat het eindelijk afgelopen was. Tegelijkertijd verlieten ze hun kamers. „Heeft het lang geduurd?” vroeg Van Leeuwen glimlachend. „Nog al.” Freek's stem klonk stuursch. Hij kon ook niet onmiddellijk ontdekken, waarmee Dr Van Leeuwen den tijd had zoek gebracht. Een ander pak aantrekken was vijf minuten werk. Toen ze de trap afliepen viel het hem op, dat Dr Van Leeuwen de lange broek verwisseld had voor een plusfour met sport-